

קלארק גייבל בסרט שחור-לבן של "ילד חולמנית" פלסטינית...

אבל האם היתה נופלת כך כשבי מבטו של הכובש, החייל במריהקרב שלו ואלה בידו, לולא הסתתרו במתווה של הכותב הגברי, לא כמוחה של הפלסטינית שלנו, ההנחות האופייניות הנאות: האשה אוהבת את זה גדול! האשה אוהבת את זה חזק! האשה אוהבת את זה ברטאלי!

כששאלתי את אמי, שפגשה כמה נאצים, לרוע מזלה, בחייה — על עיניהם הכחולות ועל "הריח" שלהם, ועל ה"שרירים" שלהם, ועל קנה-הרובה הארוך והשתחר שלהם, היא נתקפה בחילה עד כרי סף הקאה.

לא, היא לא זכרה שום מבט כחול וזהר! ואינני מתכוונת לערוך כאן שום השוואות היסטוריות!

תרבות של ה.ס. שלהם. עם השרירים והרובים והמבט הכחול-ירוק. מכאן הדרך סלולה.

היא סלולה לשופט בישראל הפוסק, כי ילדה בת 4 מבינה במין, ופטר מעונש את הפושע שאנס אותה. כי מין אצל האשה, אם בת ה-4, או בת ה-84, פירושו: רוצה את זה ככות! אוהבת את זה חזק וברטאלי!

עובדה. פריד גילה את המיניות אצל תיי נוקות. חו לא סתם מיניות. זו מיניות שמר בילה את התינוק הישר אל איבר-המין של אמו, ולשם כך עליו לסלק תחילה מיכשול קטן — לרצוח את האב. לכל הסיפור הזה קוראים באגרות תסביך אדיפוס.

רעיון המיניות הכוחנית, הרורסנית, האליי מה נתמך במיתוס, וכמו בכל רעיון טוב, לוקי חים מן המיתוס את אשר נולד לקחת, את אשר רוצים לאשש, והנה נולד מיתוס חריש.

מעכשיו נתפס התינוק כרוצח קטן, ככות אס לא בפועל, וילדה בת 4 אינה עוד ילדה הסרתי-אונים. לא, לא. ילדה בת 4 היא כותנית — ויש להשיב לה כנמולה וכמבוקשה המודע והבלתי-מודע — ככות!

מכאן כמובן גם סלולה הדרך לסופר ביש ראל המספר, כי הכניע את האשה הפלסטינית בצבע עיניו, כריחו, כגודל שריריו, כרגליו המפושקות — בעודו לבוש מדי-צבא ומנופף כרובה, כאלה.

עובדה. גם את פסיכא — עוד מיתוס — הכניעה המפלצת. פסיכא, שהשמועה על יופיה המזהיר עשתה לה כנפיים בכל רחבי העולם, והיא המסכנה לא אהבה איש, ואיש גם לא התאהב בה, הכל רק קינאו ביופיה והתבוננו בה כהתרוממות-רוח — היא, פסיכא, כא, היפה והעדינה, מתאהבת עד כלות נפשה במיפלצת, שמראהו כנחש בעל כנפיים, והוא חזק. חזק אף מן האלים. והוא — בא אליה, לחק אותה, כלא אותה, בעל אותה והיה לה לכבל.

היא — על פי המיתוס — מתאהבת בהורד מיפלציותו זה. כאמור, עד כלות הנש"מה.

וכך נסללת הדרך למבקרי ספרות, אף הם מומחים, לבהור ורוקא כסיפור מעורר סלידה, מעורר שאט-נפש זה. לא הם יערערו על האמונות התפלות ועל קנייה-מידה ועל העיקר שסימיהם כימי תרבותנו.

לא, לא הם. כי מה שטוב למיתוס היווני — ומגיע לה, לפסיכא, פסיכית זו... ומה שטוב לשייקספיר — ומגיע לה, ל-קתרין שלו...

— טוב גם למדור לתרבות וספרות" של הארץ — ומגיע לה, לפלסטינית המטורללת. כאן מתגלה לעינינו במלוא טהרתו המור נופולין הגברי, זה הרומס את האשה באשר היא, ברעיונות שלו, במיתוסים שלו, באסי-תטיקה שלו, במגפיים שלו.

אמא שלי — ורוקא לא רטטה למראה הכובש. להיפך.

וכשאמא שלי יכולה היתה סוף סוף לדבר שוב על משיכה אירוסית אל המין הגברי, היא אמרה: משיכה מינית בין גבר ואשה, זה משהו שקורה בין אנשים חופשיים, באווירה חופשית, ועם מיני-מאור-מאור מסויים — איתו, ורק איתו, בוחרים לפתח מערכת-יחסים שמנביטה אהבה."

ומעלה, מקבל תפנית בסופו. הוא לא אוהב תיקשורת. לא."

● בעיניך אתה נציג-התיקשורת, או נציגו לתיקשורת? אגני בהחלט משמש עבורו כנציג התיקשורת."

● באיזה יחסים אתם? בסדר גמור, הוא אומר את הגירסה שלו, בסדר גמור."

● קשר חרשי? שבועי? יומי? מה שבועי? יומי. איוו שאלה."

● על מה דיברתם היום? היום עוד לא דיברנו, כי הוא היה באיזה עניין, אבל עוד מעט נדבר."

● על מה? עוזב."

● אישור לראיון לאלוף? במיקרה, על אישור ראיון עם קצין-חיל ראשי, שכרגע מסיים תפקיד."

● האלופים לוחצים להתראיון? אין דבר כזה, האלופים. יש היום אלופים שיותר מודעים לתיקשורת, ויש יותר סגורים. אני חושב שמגוימים מאוד בהערכת התיק-שורת. אני לא מאמין שמקדמים אלוף לפי כמות הראיונות שיש לו בעיתונים. אבל היום האלופים מבינים יותר את מקומה של התיקשורת בתוך הצבא."

● וגם בחיים שלהם. גם בחיים שלהם. ראת את הסרט שעשינו, המצלמה רואה הכל? אנחנו מקרינים אותו היום בכל היחידות."

● אני יכול לראיין איזה אלוף? שלילי. אנחנו לא נותנים עכשיו ראיונות עם אלופים."

● ממת? כמה שבועות. אנחנו רוצים להוריד קצת את הווליום."

● אבל כולם חוגגים במסיבות.

"אני לא מאמין שמקדמים אלוף לפי כמות הראיונות שיש לו"

נכון, וזה קצת צורם. ואנחנו עושים עם זה עכשיו סדר."

השיחה, שהתחילה בניסיון לעמוד על חלקה של ההסכרה במיבצע השייח' עוביד. (כן, יש למיבצע שם צבאי, אבל אסור להגיד אותו. תקרא לזה מיבצע השייח' עוביד.) וגלשה יחד עם נושאים אחרים אל תוך הלילה שסיים יום בראשית השבוע, חודש לפני סיום התפקיד של לפיד, כוללת, כמובן, גם את רשימת הישגים והכישלונות.

נחתי אצבעות מצידון, וקציני-דובר בפיקוד דים ובמרחבים, כמו מהירות התגובה ואיכוך השמות, מסומנים על-ידי לפיד ברשימת הדברים שהוא גאה בהם. בכתבי-החזק ובתגובות ליריעות הלא-נכונות המופיעות בעיתון-נים, יטפל כבר נחמן שי, הדובר הבא. תג היחידה החדש, יחידת-הדובר, נמצאת אצלו משום מה ברשימת-הגאוה.

וביציאה, ליד הרלת, אחרי שנמטר לי באופן רשמי ש-השייח' עוביד מנותק לחלוטין טין מהעולם החיצוני, ואנחנו כבר קצת מיו-דים, כמו שתמיד קורה אחרי שיחה ארוכה, מסכם דובר-צה"ל ש-בעצם, מול העיתונות הכתובה, הרדיו הרבה יותר חשוב, ואיתו היחסים מצויינים, ואני יודע שזה לא רק מפני שקולן ישראל זה רשות ממלכתית, אלא גם מפני שכמלה מנשה היא בחורה שלא אוהבת לעשות צרות, והיא באמת נחמדה מאוד, לא כמו כל מיני אחרים, שרק זוממים מיומנות, ומפיצים כל מיני שמועות על הפשלות.

יש כאן טריק. אתה לא צריך להיות

ג'ק ליברמן מאוסטרליה הראה איך עושים זאת. אפשר לקבל חברה משלחית גדולה. אפשר לקבל גם בוק גדול. לא דרוש כסף. דרושים רק קשרים

להקבל בנה כבאקשיש

אסתר אלכסנדר

היום בבעלותם של הבנקים. האם נמכור את הבנקים שלנו למשקיעים זרים? הבנקים טועים אם הם חושבים שאין הם יכולים לקנות את עצמם בשל חוסר-כסף. אבל אין כל צורך בכסף כדי לקנות בנק. למה שהם לא יקנו את עצמם כפי שמר ג'ק ליברמן, היורד האוסטרלי, קנה את חברת הדיק פז מממשלת-ישראל?

הוא לא שילם עבורה מכספו אף אגורה שחוקה אחת, והמניות בכל זאת עברו לבעי-לותו. הוא פשוט לקח הלוואה מבנק לאומי שלנו, בסכום של 95 מיליון דולר — כולם בשקף לים, כי הרי מדובר בתשלום לממשלת-ישראל במדינת-ישראל — ואותם העביר לממשלה. תמורתם העבירה הממשלה לרשר תו את כל מניות פז שהיו בידה. (במיקרה זה 75% מהמניות, אך אין זה עקרוני, כי גם 100% היו נרכשים באותה הדרך.) ההלוואה תוחזר לבנק לאומי מריווחי פז במשך שנים רבות.

שאלתי בזמנו את שרה-אנרגיה אם מ-

אין זה סדר שמערכת-הבנקאות בישראל נמצאת בבעלות הממשלה, בגלל הסיבה הפשוטה שממשלת-ישראל היא בעלת רוב רובן של מניות-הבנקים. היא קנתה אותן מן הציבור בסכום האריר של שיבעה מיליארד דולר.

היא לא קנתה אותן מפני שהשחוקקה לה יות בעלת-בנקים. כלל וכלל לא.

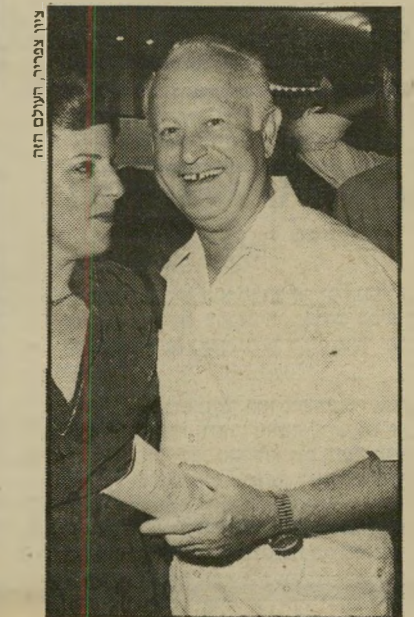
היא קנתה אותן בתור טובה למי שהיו בעליה-המניות באוקטובר 1983 (כשליש מן הציבור הישראלי, ובתור טובה מיוחדת למי שהחזיקו אז בידיהם 80 אחוזים מאותן המ-ניות, שהם חלק קטן מאוד בציבור, אך החלק העשיר ביותר בתוכו).

הממשלה בוודאי היתה מעדיפה לתת את אותם שיבעה מיליארד דולר במתנה לפוש-טיהרגל כבורסה, כאשר המניות שבידיהם הפכו לפיסות-נייר חסרות-ערך, להעלות את ערימת המניות בעשן ולהחזיר את הסטאטוס-קוו של הבעלות על הבנקים למצב ששרר לפני עידן-הוויסות — תחת להעביר את המניות לבעלותה.

מאז ועד היום אין הממשלה מראה שום סימנים שהיא נהנית מן העושר החדש שנפל בחלקה, או שיש ברעתה בכלל להשתמש בד-כיות ובסמכויות, שהחוק מעניק לה כבעלת-הבנקים. לפי חוקי הבעלות על רכוש במדינת-ישראל, היא לא יכלה ללכת בדרך המועדפת בעיני. לפי אותם החוקים אין לה היום גם שום אפשרות להיפטר ממניות אלה, אלא בדרך של מכירתן להיפטר ממניות אלה, כדת וכדין. מה לעשות, מחיר השמירה על החוקים הוא גבוה לפעמים, אך זהו מחיר הר-מוקרטיה.

השאלה: למי למכור את הבנקים? נכון יותר, השאלה עומדת כך: למי למכור את הבנקים ואיך, כדי שבעלות הסטאטוס-קוראנטה (הבעלות שלפני התמוטטות מניות-הבנקים) וההנהלה "המנוסה והאמינה" הנוכחית יישארו על כנם?

אין כסף? **הבנקים טוענים** שאין להם כסף לקנות בחורה את מניותיהם. ואם לבנקים אין די כסף לביצוע משימה זו, הרי לא קיימת שום חברה ישראלית שיש לה די כסף למטרה זאת, כי רוב החברות — לפי עדותו של הפרופ' איתן כרגלס, יו"ר הדיקטטוריון של בנק הפועלים, ככבודו בעצמו — נמצאות

זנבר תסריט ד'סיוני?